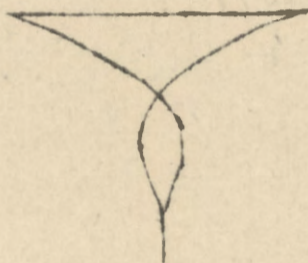

ХРІН

ТАБОРОВА
САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА
ГАЗЕТА

78

КОРНБЕРГ-1946-ЖОВТЕНЬ

Б А Й К А
/Самість передовиці./

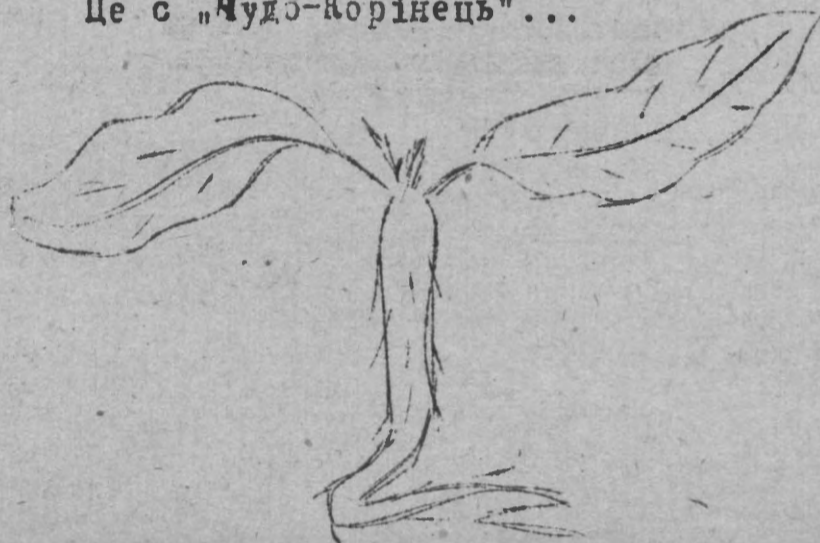
Десь при дорозі, відпочити
Лягли у холодку
Грицько й Остап. І нарочито
Під самий ніс Грицьку
Підперся величезний листок хрону.
І ніби джміль Грицька вкұсив,
Накинувся на нього він з розгону
І враз листки схопив—
Щоби трекляте
Зілля рвати...
Та корінь глибоко в землі засів,
І скільки Гриць не прів
Йому вдалось лише листки зірвати...
Та тут порадив так
Його колега неборак—
„Ми з цього зілля,
Понищимо бадилля,—
Щоб не росла паскуда ця гірка
На корінець наложим кізяка...
Бо іншої немає ради,
Від цього він пропаде!”
Та хрону не взяв біс,
—Бо він і далі ріс...

Панове! Схаменіться,
Чи не пора амбіції забути?
На те він й „Хрін” —
Що-б хроном бути...

Г-ай.

Громадяни! Хрін нівроку
Росте добре, зверху й збоку!
Посаджений в інший ґрунт
Хоч підняв великий бунт-
Й сильна буря прокотила,
Але його не зламала;
Т мов справжній той козак
Росте вгору як будяк...
Не вклоняється, не просить
А веселощі приносить-
По всьому таборі він
Де-кому й не смачний - "Хрін".
Є "За Волю", "Чужиною",
Та не того вони крою...
Дуже часто бува в нас
І газета з Фурту "Час",
Є "Луна" і "Гарт" і "Вісті",
Але візьміть і всі вмісті
То ви ліпшої від "Хрону"
Не знайдете на всю зону.
"Хрін" не тільки всі читають
А на пам'ять більш вивчають,
Навіть отці із амбону
Деклямують вірші з "Хрону"!
Одне слово під кінець -
Це с "Чудо-Корінець"...

Лист "Хропу" до читачів.

Лєди добрі!

Немас кому пожалітися мені нещас-
ному сироті, то я хоч з Вами шановні
тачі поділюсь тим великим горем що м
спіткало.

Ж відомо, не успів я ще й народити
свої листочки розправити- як мене від-
до школи. А вчителів багато, та вої
ретельно завзялись мене вчити... Чи
що, чи не так а кожний поровить тебе
чуба...

Пощматували, попалили мої листочки
молоденькі, прокляли урочисто мене о
Та все вчили, та вчили...

І зробився я худий та немінний, н
вже в одному стінному листкові за №
номером 6, животів.

Та вчителі на мос лихо десь і там
глянули крикту правди, і за таку вин
/бачите шановні читачі- чого мене вч
хотіли на Сибір запроторити, так дор
туди кажуть залізною стіною загородж
то й посадили мене до криміналу тут
не дали й на світ глянути.

Думав що мені уже й амба...

Сиджу гиждень, два, три...

Коли заходить до камери якийсь па
судейський і каже: "

-Забирайся з усіма своїми дрібниц
дурницями, - підеш на волю!

Чи багато-ж того мастку у рєштан
Схопив все у одну жмень і- чмих додо
А в хаті так пустою і смердить...

Дивлюсь щось сидить у кутку. Пита
- Хто це такий?

- Це, каже - я, "Тужинор", тільки
з криміналу...немаєде подітись...

- Тай я - кажу, звідти-ж... Я "Х
Сталось це ввечері.

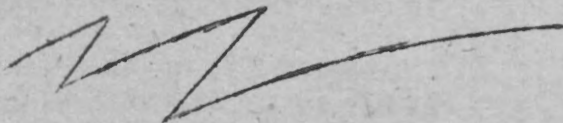
А де ж Ви бачили, щоб дійшло до д
між чоловіком і жінкою, та ще ввечер

Спокусив нечистий, мусів потім одружитись із "жужиню".

Як Вам відомо я й парубком було таке кволе, сухе, та буркульозне, -- через отих моїх вихователів... а оженившись напевне змиршавієшче більше.

Занапали мені нещасному вік. Хіба може частіш буду на повітря виходити то трохи вилюднів... Вже кажуть: -- що буде те й буде а ти Марку, грай!

З пошаною - "Хрін".

РЕДИ ДІДУ, ТРАВУ ВИДНО...

Російський журнал "Огні" № 6, що видається в Мюнхені, надрукував промову якогось Тараса Новака, що була виголошена на з'їзді російських журналістів у Шлейсгаймі. Текст подано в українській мові, де Новак в ганебний спосіб, будучи сам українцем -- нівелює всі народи поневолені Росією, в тому числі і український. Визначає його як один російський нарід, та насміхається з відвічної боротьби України за свою волю і незалежність.

Гарно! Гарненьку промову "оттяпали" пане Новак!

Ій Богу за це вам пани графи ваші, чи може й сам князь ооблаговолять власноручно /"хоч маленьку, хоч пів дулі, -- аби тільки під самого носа!"/ Тарас Шевченко/ піднести...

А закінчили ви свою промову теж добре,

курей в того ж князя.

Так ото щоб вам не трапилось якої хат-
лени, я ~~ж~~ хочу дати деякі поради як
поводитись.

Бо ви хоч і українцем себе величаєте,
а звичаїв наших не знаєте.

Та й звідки вам їх знати?! Ото-ж у нас
на Україні існую такім звичаї: коли у
господині ще не всіх курей москалі забрали
а таки трохи лишилось, то з курми обов'я-
зково мусить бути ~~ж~~ півень.

Він відрізняється від курки тим що,
курка не співає, а він співає.

Веде себе тако-ж дуже гонорово, прав-
дивий тобі князь...

І перед своїми курми показує не аби-
який розум.

Якщо через подвіря скажемо лізе
іжак, то кури питають зараз: "Хто то?
Хто то?" А він вже так бундючно стріпне
крилами, та ще ~~ж~~ по московськи: "Ето
кто то, куда то ползёго-о-т!" - від-
повідає.

Ото ж бува іноді здуриє курка, і собі
почне співати по півнячій.

Співає вона десь у крапиви чи під
бузиною поки господарі не почують. Тоді
ловлять ту курку і несуть до хати, та по-
чинають міряти нею, перекидаючи її через
голову та через хвіст відпокуття аж до
порога.

Як випаде курка до порога хвостом, то
там-же на порозі відрубують сокиром її
хвоста вибачайте, при самій нікуді... а
коли головою - то, нехай ця курка буде
найкращою в табуні, а вже її не втримати
голови на плечах.

Обов'язково відрубають, щоб не накликала
своїм дурним опівом якого нещастя госпо-
дарям.

Вивчайте-ж пане, як не історію, то хоч

звичаї українців, коли вже так ретельно турбуєтесь про українські справи.

Бо як таким і залишитесь яким є зараз, то вам манотний „зелиток” тільки в місяць буде до десь у коноплих.

23.9. 46р. Гайдай.

ТАБОРОВІ ЕУДНІ

Еге... Ще-ж я й думаю собі: як мені жити на світі Божому?

Уже думав і туди, і сюди... Ні!

Неможливо, знаєте пережити ніяк.

А хто тому винен? Не знаю...

Ось розсудіть самі.

Надумалось якось мені сходити на Сондру. Не те щоб щось, а так собі... За ділом. По ділу, значить...

А тут черевики, розумієте, мої так виглядають... Ніби вони ніколи новими й не були.

Почистити треба-б, думаю собі, та тільки чим?

Крему немає, тай шітки теж.

Коли тут зустрічається один, питає:

— Крему до черевиків не треба?

— Як не треба? Треба, — кажу. — Чи хочеш за корсбку?

— Та не дорого- каже. Так на так...

Крем на шоколяду.

— Ну добре, давай.

Купив. Несу додому.

Але чим же почистити? Шітки нема, а сусіди кудись пішли і хату замкнули. Шукав, шукав, нічого підходящого не знайшов крім капелюха.

Думаю, тепер не холодно, буду без капелюха ходити, а він шерстяний, добре буде черевики чистити.

Потім якось воно буде...

Роззвуся і ну натирати мої святкові.
Та крім якийсь неважний, бо дірочки тільки пальцем ткнути-ніж не затягус.

А ще добрі черевики. Колись були жовті.
Як раз кінчив натирати в горем пополам,
коли дивлюсь, аж закаблук, ну і словом вся підналина в правому тільки, тільки тримається. Хотів трохи краще заглянути у ту саме щілину, розтулив більше, а воно - хрусь, - і передок у лівій, а підотва у правій руці опинилися.

Ото біда. Осталась моя Зондра дома.

Другого дня пішов до шевця.

- Підбийте, кажу. добродію мені черевики.

- Чому ні - каже. що маєте?

- Та щож я маю?... Драні черевики - кажу, маю.

- Та не те! Що маєте щоб заплатити за роботу?

Та щож? Пункти та... гроші, - додаю несміло / бо грошей у мене гоненько /

Е, що-ж пункти... гроші... Сигарети маєте?

- Та завтра одержую...

- Дві пачки, а ні то забирайте свої черевики додому, - і кинув їх у куток.

Ну думаю потерплю. Нехай. Не босоніж же ходити.

Забрав на другий день черевики. А закурити хочеться аж вуха попухли. Збираюсь знову на Зондру. І все ніби б гаразд та годинник став. Що його робити? Поколотив його, похитав, - а ні мур-мур, стоїть.

А що ж то за кавалер без годинника?

Я до майстра.

- Сигарети маєш? - питає.

- Ні, пане майстре, вже віддав...

- Кому віддав? Нащо віддав?

- То дядечку, я потім принесу як дістану...

- Ну гаразд. Скинь сорочку в заклад.

Принесеш сигарети - тоді забереш.

Вобраз я годинника, він уже йде, тільки мені і по світу не хочеться ходити. Жже я на Сондру піду без сорочки? Рішив надіти самим комір /запасний/ і краватку, збреше й так.

Коли зустрічаю дівчину. Розговорились про те, про се. Бачу що вже й без Сондри можна обійтись...

- Тільки, каже- якби ти в капелюсі, чи що ходив, а то лисина в тебе така...неприємна.

Так бачите, я зовсім молодий, ще тільки тридцять дев'ятий рік пішов - а волосся на голові як вітром здуло.

Знаєте, еміграція...

Де ж його взяти того капелюха?

Знав би, то б не чистив черевиків своїм. Біжу до кравця.

Висить у нього зо три мазепинки на кілку.

- Продайте мені мазепинку, пане майстре.

- Можна. Чого ж, для свого чоловіка...

Три папки сигарет, і беріть любу з трьох.

- Та -кажу,- в мене зараз сигарет немає. Одержу то занесу вам, я не такий як інші...

- Добре, одобре... тільки лиши в заклад сорочку чи що...

-Я кажу якраз так вийшов в одній маринарці, сорочки немає зійною.

-Маринарка в тебе негодиться нікуди, скидай штани...

Нема що робити, лишив штани у кравця, остався в самих підштанцях. Надів мазепинку і зразу до Химки, /нареченої/-: все готове, кажу, хоч і весілля справляти.

-Добре, каже, треба-ж і наварити дещо до цього. Та-ж то весілля, будуть гості...

-Пішов у пивницю, аж там ні поляна дров. Я до візника: дядечку, перевезіть мені трохи дров, бо маю весілля справити, а тут хоч-би тобі поліно.

-Та моя кобила скоро буде жеребна, і не можна-б...але для свого чоловіка вже тре-

ба підвезти,

Привезли.

- Що вам за труд?, - питаю, - оусіде?
/ а він ще й сусід мені./

- Та даси там з пачку сигарет, та й
годі.

- Так я вам потім, бо тепер якраз немаю.

- Давай сюди мазепинку, принесеш сига-
рети - тоді носи на здоров'я.

Пригтов додому з голою лисиною, та вже
нареченій кажу:

- Потерпи трохи, скоро сигарети одержу-
тоді заживем!..

Приготувалися вже й до вінця, домовив
священника. Позичив у приятеля одяг, і
урочисто налагодилися до церкви.

Заводять мене з Химкою дружки в церкву.

Нігде нікого.

Кажу паламареві:

- Тож готуйте все як слід, я вже з
о. парохом домовився.

- То треба заплатити - каже.

Шукаю по кишенях. Та дооре, що приятель,
як давав маринарку то забув гроші вииняти
з кишені, налапав я їх і дар. Бразу діло
закипіло. За хвилину все було готове.

Чекаємо далі. Немає пан отця чверть,
півгодини. Вже дружки штовхають мене в
бік. Мусів бігти пан огня кликати.

- То бачте треба-б заплатити - кажуть
пан отець.

Я й сам уже знаю що треба, та ...
де-ж його взяти?

Вибігаю на вулицю, там зустрічаю зна-
йомого. Добрячий хлопець.

- Позич, кажу - друже мені грошей...

- Не можу, ніяк не можу! Ти що, женися?
Ага, тоді можна, - тільки ти мені уступи
твоя Химку...

- Думаю собі, таки честь дорожча від
хінки, та ще хто його знає яка вона вдасть-
ся?

- Добре, - кажу- давай гроші.

Повінчався таки.

А потім було таке що ліпше и не розказувати... Ще по дорозі від вінця забрав той знайомий мою Химку... вдома приятель зразу-ж зняв з мене свої одяг та ще й по пиці дав за ті гроші, що я витяг з мари нарки.

Гості розійшлись і танцювати не схотіли. Остався я в одних черевиках сам. Сиджу на ліжкові і розглядаю їх. Заки ото побігав, готуючись до весілля, то правий таки ще тримається -- але лівий бачу зовсім роззявився.

А тут з тієї досади та закурити хочеться, аж у очах темно.

Коли то вже я дістану тепер сигарети?

Б р у н ь.

СПРАВЕДИВИСТЬ

Один янк купив багато дорогих сигар. Що-б не похести втрати від якого стихійного лиха, він забезпечив їх від вогню і води в страховім товаристві.

Через деякий час, покуривши сигар, він звернувся в товариство за відшкодуванням - мовляв, пропали від вогню.

Це була правда, і товариство повернуло йому вартість сигар, але подало також заяву в суд на нього, обвинувачуючи янка в підкладі вогню під застраховане добро.

Це було показано численними свідками та кількома фотографіями, які доводили, що він свідомо, знаходячись в тверезому стані, сам власноручно підпальвав цигари.

Хитруна засудили на рік ув'язнення.

/ З американського /

БІДА НАВЧИТЬ

Біля кордону відомої держави пасся великий двогорбий верблюд. Нараз його стурбував підозрілий шум. Підіймає голову і бачить що впрост до нього біжать маса зайців.

- Ть-ть; навіжені! Куди це вас лиха година пре? - питає.

Так де там, ніхто не зупиняється, чешуть всі так, аж курява за ними схвачується.

Коли це один зупиняється, певно лапу зашкодив в тому шаленому бігові, бо оів і почав зализувати.

- Куди це вас так нечистий веде? знову питає верблюд.

- Та втікаємо за кордон, - каже заще. Наша влада видала декрет щоби всіх верблюдів підкувати, так оце ми мусимо рятуватись...

рятуватись...

- От дурні! Та ж ви не вероблюди - а зайці, чого маєте боятись? - сміється вероблюд.

- Це так! - відповідає заєць, - але в нас такий уже порядок, що тебе піймають, підкурть, а ти вже потім виправдовуєшся та доводиш що ти не вероблюд, а заєць.

Ш.

П О М И Л И В С Я

Ввечері, повертаючись з праці, колгоспник переїздить місток через Рось. Дивиться, вишує щось пирскає і бовтається в воді. Хоч було вже й пізно, але він зупинив волів і збіг таки до берега. Під самим мостом, вибиваючись із сил, боролась за життя людина.

- Яка тебе лиха година зачепила під самий міст? - здивувався колгоспник, і швиденько простяг потопарчому пужално. Той ухватився за нього обома руками і таки видряпався на берег. Не вірячи в те, що під ногами вже тверда земля і клацаючи зубами від холоду, пережикано позирав нещасний на воду.

- Чоловіче добрий! - каже, - що хочеш проси в мене за таку прислугу.

- А що ж ти за така птиця, що в тебе можна просити щоб схотів? - поцікавився чоловік.

- Та я... Калінін...

- Е-е-е-е, - спохватився дядько, - то ви знаєте що, товариш Калінін, нічого мені не треба - тільки мовчіть і нікому не кажіть про те, що я рятував вас від смерті, бо наші колгоспники як довідаються про це, то вони мене во'ють!

К.

ХРОНІКА В "ХРОНІ"

Новий рік від гарячки.

* Як повідомляють з Анафенбургу, редакція газети "Неділя" дістала гарячку голови та збирається їхати в Англію до м-ра Стокінса, щоб він вплив ім на голосу по відру холодної води.

С п о р т.

* На спортивних площах українських таборів, почався осінній сезон викручування рук та ламавання ніг.

Двоє вже унасливилися.

Спішіть використати нагоду!

* 22 минулого місяця відбувся прощальний вечір в директором УНРРА.

Представники українського громадянства висловлювали свою щирю подяку великим прихильцям українців.

Представниця жіночого відділу пані Н. повідомила главу директора що в українців також є жінки.

Пан директор був зворушений до глибини душі - гіркою долею українців.

З того світу:

* ...Повіdomляють, що Гонта з Залізничком трохи некла не розсадили, обвинувачуючи тамошній уряд в підмові українців до влаштовування різних "академій".

* Канев - Чернеча гора.

Повідомлено, що Т. Шевченко треті пере-
перевернувся в своїй труні.

Кажуть, що виразно було чути з могили:

"Гірше ляха, свої діти

"Ії розпинають!"

* Як передають неофіційні чинники, в
цілому крайові Ротенбург передбачається
позапланове народження українців-німців,
різних звань і фахів.

Чи їх визнають за політичних емігран-
тів - невідомо.

Є думка, що всі вони будуть реєстри-
зовані в Корнберг.

Помертня згадка

З жалем, вартість в 3500 нім.

марок, оповідаємо громадянство що

по дорозі на „каруселі" в Герофелд

зникли без сліду з причини нашої

розхлябаності, улюблені нами бла-

женної пам'яті - Течка шкіряна з

фотоапаратом.

Прибиті горем своїми -

фон Перевіз та п. Бредидуля.

Запитуйте - будемо відповідати.

★ Запитання:

Чи всі добре виховані люди, повинні відповідати на привітання?

Відповідь:

Ввічливість є першою ознакою культури людини.

Але не є обов'язкова для деяких урядовців або інтелігенції.

★ Запитання:

Скільки разів можна варити бон каву?

Відповідь:

Один раз. Після того її висушують і продають.

★ Запитання:

Де можна зварити самогон, коли в цивільній немає котла?

Відповідь:

З цього приводу ми внесли пропозицію в господарчий відділ, відповідно удосконалити котли в таборів бані.

★ Запитання:

Де кращий клімат: у Зондрі чи в Рокенбурзі?

Відповідь:

Це залежить від того, хто, де, і яке сонечко собі знайде.

Відповіді на завадки читачів
до нашого журналу Ч. 5.

* Пан А:

- Загостро!

- Іноді вживають і гострі приправи,
а „Хрін” не с їжа - а приправа.

* Пан Б:

- Загрубо!

- Де тонко там, - знаєте, - рветься.

* Пан В:

- Нащо гонореш називати так погано?

- Таку паскудну хворобу не гріх і
гірше назвати.

* Пан Г:

- Перша кляса!

- Не потребуємо відповідати.

— ◆ —
„Х Р І Н” Д Я Н У Є деяким поважним
панам за те, що вони своїми діями окрі -
пили ціну на наш журнал, приміром якого
тепер коштує не менше як пачку сигарет.

- Пане, бажасте пожертвувати щось
УПА?

- На яке упа? Ти приведи мені
та покажи його, те упа...

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Панові Л. - американська окупаційна зона.

Ваш матеріял до "Хрону" якого Ви ще не зібрались нам надіслати, вмістимо в наступному числі.

Панові С. - другий поветх направо.

На жаль ми ще не одержали Ваших дописів, але обіцянки Ваші є тако-ж дооить... гумористичні. Широ Вам дякуємо, містимо в цьому номері.

Панові Д. - крайо Ротенбург.

Не продавайте всієї сатири через кооперацію, перешліть трохи и до "Хрону".

Панові Н. - Корнберг.

Ваш допис про Дон Жуанів Зондри, не можемо помістити з тої причини, щоб не зачепити амбіцію когось із редакторів, що також рідко коли ночують дома.

Д о в с і х і н ш и х

Просимо не дуже товпитись до нас з своїми матеріялами. Не всі зразу, заходьте, будь ласка, по черві.

Р е д а к ц і я.

Р О З Ш У К И.

Хто знає, де міститься бюро комеданта табору, або хоч те місце, де його в разі потреби можна відшукати, - проситься ласкаво повідомити мешканевий відділ нашого табору.

Від редакції:

Шановне читачтво! Не подумайте що це нісенітниця. Насправді це є дуже цікава стаття, надзвичайно інтересного змісту. Але пройшла таборову цензуру і дозволена друкуватись в такому вигляді:

Зн...е.н.я ...ста в.р...ої!

У.....ж. і до зе.е - ор- -р- ! Жони т о
кувік. 5.10 ...ощан - ко ...ія. ...ак,
....., ...к...у П... ...ий та його,
...очка с.лодень.е
Але тутн ар. ба
и рп - гоп! Г...ди, летів, потім....
жал..ко так-та - аз.

- Г.в., пар г....тоб, ска ..?

- Н...п но, ан, пан - - - -о!

- "Х...н" та...соб...огр.ар.

Нарешт. ми таки олабузнили...та,
арг и, мати...сторія,

.....
вечірком, бероган, чуда, ч ..

Де то ви на.....шо...ам, нерозумі..

.....енак, ку...кут.

Мур о....татар.а, неб....п ро.....!

Ж вте., 10 ...япого....?

Такиатть.

Такибола.....енко.

+++++

Видас видавництво "Чужиною".
Редагус колегія. Відповідас В.Л.-к. і О.